

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. július 22.
(vasárnap)**

Horváth Géza

FIA ÁLTAL SZÓLT

Lekció: Zsidók 1,1-8

Alapige: Zsidók 1,1-2a

Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhöz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk...

Imádkozzunk!

Édesatyánk! Hálás szívvel borulunk le előtted ezen a reggelen is. Dicsőítünk téged, hogy minden reggel meg-megújul, nagy a te hűséged. Bár az előbb azt énekeltük, hogy hálaszót jöttünk mondani hű szájjal és hű szívvel, de te vizsgál meg bennünket, hogy mennyire hű ez a száj, mennyire hű a szívünk.

Megvalljuk, Urunk, hogy nem volt hű a szánk, mert hallgattunk rólad, amikor bizonyoságot kellett volna tennünk. Megvalljuk, hogy nem volt hű a szívünk, mert nem mindig ragaszkodtunk teljesen hozzád, mint egyedüli üdvözítőhöz, megtartóhoz, gondviselőhöz. Megvalljuk, hogy nem adtunk neked mindig dicsőséget, hanem azt megloptuk, magunknak tartogattuk, vagy elfogadtuk. miközben talán mások dicsértek bennünket.

Köszönjük, hogy mégis eléd jöhetünk. Olyan csodálatos a te igéd biztatása, Urunk, hogy aki hozzád jön, azt nem veted ki, aki eléd áll, nem küldöd el üresen.

Kérünk, adj nekünk alázatot, csendességet, belátást. Te beszélj velünk, Urunk. Sokszor olyan keménynyakúak vagyunk, olyan fafejűek, olyan keményszívűek, restek a hallásra. Könyörülj meg rajtunk, Urunk, hogy most, amikor igéd megszólal közöttünk, amikor itt vagy a középben, akkor igazat adjunk neked. Ne ragaszkodjunk elveinkhez, elképzeléseinkhez. Ne legyenek előítéleteink. Engedd, hogy kiszolgáltassuk magunkat neked, és csak annyit mondjunk: itt vagyok, Uram. Járja át életünket, szívünket, egész valónkat a te beszéded, a te igéd, hogy bennünk élet támadjon, és ez az élet legyen az arcunkon, a cselekedeteinken, a szavainkon.

Hálás szívvel köszönjük, hogy alkalmat készítettél, amikor a te néped együtt van, amikor találkozhatunk egymással is, és így hallgathatunk téged. Az előbb már elénekeltük imádságként is: Szólj, szólj hozzám, Uram! És bárcsak igaz lenne a folytatás is: mert szolgád hallja szódat. Azért vagyunk szolgálid, mert az-za tettel bennünket, mert megkönyörültél rajtunk, mert rabságunkból megszabadítottál, mert a bűnből kihoztál. Légy áldott, Krisztusom, te nagy! Hadd adjuk át szívünket neked most először, vagy újra és újra.

Engedd, hogy rád tudjunk figyelni, és téged tudjunk hallgatni.

Ámen.

Igehirdetés

Az előző szolgálati helyünkön az volt a szokás, hogy ha egy új bibliai könyvet kezdtünk el olvasni a bibliaolvasó kalauz szerint — mivel a gyülekezet nagy része e szerint olvasta Isten igéjét napról napra —, arról mindig néhány szót, fontos információt elmondtam, hogy mit kell arról a bibliai iratról tudnunk, s majd így olvassuk heteken keresztül. Most is szeretnék ehhez ragaszkodni.

Tegnap kezdtük olvasni a Zsidókhoz írt levelet, ezt a nagyszerű iratot. Amikor megláttam, hogy a kalauzunk szerint ez következik, akkor megörült a szívem, bár őszintén megmondom, hogy mindegyiknél megörül a szívem, de a Zsidókhoz írt levél különösen is közel áll a szívemhez. Ez az Újszövetségnek egy csodálatos irata. Nem könnyű irat, többször el kell olvasnunk, és kérnünk kell Isten Szentlelkét, hogy világosítsa meg nekünk az ebben írtakat, ezeket az igéket, ezeket az igazságokat. Hiszem, hogy ha alázatos szívvel keressük az Urat, az Ő tanácsát, akaratát, akkor Isten megfejt nekünk azt, amit a tudósok nem tudnak megfejtetni. Amit a legnagyobb írásmagyarázók sem tudnak elénk adni. Az előbb azt énekeltük: „nincs oly tudós sehol, ki megtanít utadra, de te fejt meg nekünk, te hű szíveknek Atyja, kinek szavát lesem, kinek szavát lesem.”

Amikor a Zsidókhoz írt levél egy-egy kommentárját elolvassák, a bevezetésben mindig azt fogják olvasni, hogy ezt a levelet nem tudjuk, ki írta. Ennek a levélnek a szerzője ismeretlen. Akkor velem együtt sokan kivételek, ugyanis határozottan tudom, hogy ki írta ezt a levelet, ki ennek a levélnek a szerzője: ezt a levelet maga az örökkévaló Isten írta. Ez az irat Isten Szentlelkének az ihletése. Ki más tudna így bizonyosságot tenni az Úr Jézus Krisztusról? Ki tudná így középpontba állítani Őt? Ki tudná, hogy már az első vers is ezzel kezdőd-
jék: szólt hozzánk az Ő Fia által.

Az más kérdés, hogy nem tudjuk, ki írta le. De nem is az adminisztrátor a fontos, hanem hogy ki szólt, ki mondta, kinek a terve, az akarata, a hívása, a szava van benne. Ezért tudjuk, hogy ezt a levelet ki írta: az örökkévaló Isten a számunkra. Tőle ihletett irat ez. És ki írta le, arról Kálvin is azt mondja: teljesen lényegtelen. Nem azt kell tudnunk, hogy ki írta le, hanem azt kell komolyan vennünk, hogy mit írt, mi van ebben a könyvben, a zsidókhoz írt levél csodálatos részeiben.

A másik nagy kérdés szokott lenni: kiknek szólt ez az irat? Erre a kérdésre el kell, hogy mondjam, amit megláttam, és ami mind a mai napig aktuális. Ez az

irat ugyanis valószínűleg zsidókból lett keresztyéneknek íródott. Olyan zsidókból lett keresztyéneknek, akik világosan és határozottan ismerték az Ószövetséget. Ezért van nagyon sok ószövetségi utalás benne. Már az első versben is ezért olvastuk: szólt Isten hajdan az atyáknak a próféták által, és az az Isten most Fia által szól hozzánk, és beszél minden időben, megszólít bennünket.

Olyan embereknek kellett írni, akik ismerték a törvényt. Tudták, hogy mi az áldozat, mi a papság, a szertartás, a liturgia, a templom az ember életének a sorjában. És mi a szerepe annak a mi lelki, vallásos életünkben. Csodálatos, hogy ez a levél ettől tovább megy és felmutat Krisztusra. Azt mondja: emberek, értsétek meg, hogy minden templomon, szertartáson, papságon, liturgián át nekünk ott áll a Golgota keresztje. Jézus Krisztus egyetlen, tökéletes áldozata – ahogy majd a 8. fejezetben fogjuk olvasni, ha Isten megengedi, hogy elérjünk addig.

Olyan embereknek lett írva, akik zsidókból lettek keresztyének, és ezeknek nagyon nehéz helyzetük volt. Ma is nagyon nehéz helyzete van annak, aki elfogad valami többet, valami jobbat. Mert ezek a zsidók már gyermekkoruktól kezdve az anyatejjel szívták magukba a vallásos előírásokat, szokásokat, törvényeket, ígéket. Istennek nagyságos dolgait, amit az apáknak el kellett mondaniuk a fiaknak. Amire meg kellett tanítaniuk a következő nemzedéket: nagy a mi Urunk, felséges Ő, szabadító a mi Istenünk.

Azután jöttek az előírások: ezt tartsd meg, azt tartsd meg, így kell tenni, úgy kell tenni. Ez meg az számíttatik be. Nagyon nehéz volt nekik ezzel szakítani. Mint ahogy ma is sok embernek, aki valamit gyermekkorától megszokott, abban felnőtt, azt tanulta, sokszor nehéz szakítani.

Konfirmációi órán éltük ezt át, amikor őszintén elmondták, hogy nekik milyen nehéz ez a döntés, de itt vannak, és meg akarják tanulni a hitvallást. Ők az Isten ígését akarják komolyan venni, annak a tanításához akarnak ragaszkodni. És ez sokszor nagyon nehéz.

Ezeknek a zsidó keresztyéneknek is nagyon nehéz volt. De mit mond az ige? Szól az Ő Fia által hozzánk. És azt mondja a zsidó levél írója, az örökkévaló Isten, hogy ember, fogadd el az Úr Jézus Krisztust. Fogadd el az Ő áldozatát, az Ő tökéletes elégtételét. Azt, hogy Ő nagypénteken megcselekedte azt, ami a legjobb az embernek: a megváltatása, megszabadítása, elhívása és megszentelése megtörtént a golgotai kereszten.

És mi történt? Az történt, hogy ezek a zsidó keresztyének egy idő után kezdtek visszavenni a régi szokásokat, a régi hagyományokat, és azt mondták: jó, igaz a Krisztus áldozata, igaz minden, amit az ígében olvasunk, de azért jó lenne valamit megtartani, nem szabad elhanyagolni egy-egy ószövetségi törvényt, szertartást, előírást.

Tudjuk, hogy Pál is sokat harcolt ezekkel a zsidó keresztyénekkal és azt mondta nekik: ne csússzatok vissza! Ne hátrafele menjetek, hanem előre. Célszerűen törekedjétek az Istennek Jézus Krisztusban való mennyei elhívásának a jutalmára. Ezért mondja a Zsidókhöz írt levélben azt a nagy ígét: „mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet

nyerjük.” Ne hátráljatok meg! Ne igézzen meg titeket a múlt begyökeresedett és megrögzött cselekedete, vallásos szertartások szokása, mert nagyobb van itt a papságnál, a templomnál, a szertartásnál. Nagyobb a bárányáldozatoknál. Maga az Isten, maga Krisztus, az Ő szerelmes Fiában jött el hozzátok. Igen, nagyon nehéz, de meg kell állni. Azt mondja ebben a levélben az örökkévaló Isten: ne fordulj hátra, ne nézz hátra. A régieket ne emlegesd. Felejtsd el a régit.

Egy testvérünk a konfirmáció alkalmából kapta ezt az ígét, aki szintén így tette le és így fogadta el Krisztusban az üdvösséget és váltságot: Nincs senki másban üdvösség, nem adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk. Ez ma is aktuális. Tapasztaltam néhány héttel ezelőtt, amikor valaki megkeresett és a beszélgetésben elmondta: igen, ők abban a misszióban, ahol vannak, Krisztust hirdetik, hogy térjenek meg az emberek. Mondtam neki: nagyszerű, ezt támogatjuk. Azután elhangzott, hogy de azért valamit megtartanak az ószövetségi rendelkezésekből is. Mondtam: ezt már nem támogatom!

Ezt mondja itt a levél írója is. Mit akar ez a levél? Azt akarja, amit Pál is akart, amiért Pál is tollat ragadott, és leveleket írt a gyülekezeteknek, hogy meggyőze őket. Pál is vitatkozott a kortársaival, a vele egyenrangú, képzettségben vele egyenlő zsidókkal és kezdte őket meggyőzni: én is ugyanazt vallottam, ugyanebben voltam. Tudom, hogy mit jelent az élő Krisztussal találkozni, neki adni az életemet, beállni az Ő szolgálatába. Igyekezett őket meggyőzni. Nekem sokat jelent ez a kifejezés: igyekezett őket meggyőzni. Meggyőzni valakit, azt jelenti: úgy beszélek neki Krisztusról, hogy gondolkozzon el rajta. Ez azt jelenti: add fel a te elképzeléseidet, fogadd el azt, ami a jobb, ami a tökéletes.

Valamikor nagyon jó volt a petróleumlámpa. Régen eleink ezzel világítottak. Lehetett olvasni a fényénél, de amikor jött az elektromos hálózat és felgyúlt, és jöttek a neoncsövek — ugyan ki az, aki a petróleumlámpát ma előveszi? Senki. Természetesnek tartjuk, hogy villany világítson nekünk. A petróleumlámpa is jó volt, de ez jobb.

Csodálatos, amikor megérted, hogy Krisztus újat cselekszik. Amikor megérti valaki, hogy nem kell ragaszkodnia valamihez, ami nem élet, ami halott cselekedet, ami halott szokás. Ő, de nagyon nehéz. Sokakkal találkozom, akik azt mondják: igen, de tudod, anyámtól ezt tanultam. Ebben nevelkedtem, gyermekkoromtól kezdve ezt szoktam meg.

Igen, Pál apostol is azt szokta meg. Ha valaki megszokta, akkor ő igazán megszokta. Amikor Jézus bemutatkozik neki, akkor azt mondja: ki vagy te, Uram? És a damaszkuszi úton megtörténik a csoda, hogy valamik elmúltak, és valami új kezdődött. Azt mondta: ami nekem nyereség volt, azt kárnak és szemétnak ítélttem. És amit addig kárnak és szemétnak ítélttem, az most már mindennél drágább nekem.

Ezt akarja a Zsidókhöz írt levél írója. Szólt nekünk az Ő Fia által. Csodálatos kijelentése Istennek! Szólt hajdan az atyáknak a próféták által, és szólt, és szól ma is az Ő Fia által. Mit mond a Zsidókhöz írt levélben nekünk az ige? Azt, hogy neki higgy. Nem nekem kell elhinni ezeket. Nem másnak kell elhin-

ni, nem embernek. Szólt az Isten. Legalább neki higgy! A legnagyobb hatalomnak. A legnagyobb erőnek. A legnagyobb felségnek. Ő győzzön meg téged. Amikor Isten meggyőz valakit, akkor legyőzi az akaratosságában, a ragaszkodásában, a tévedéseiben.

A nyár végén evangelizálni fogok valahol, és ezt a címet adtam: Nem vagy te tévedésben? Mert azt látom, hogy az emberek nagy része tévedésben van. Tévedésben van, hogy ő hisz. Tévedésben van, hogy neki örök élete van. Tévedésben van, hogy kicsoda Krisztus. — Nem vagy te tévedésben? Mert egyszer kiderül a tévedés, csak akkor már késő lesz. Legalább Istennek higgy! Ezért kezdődik így a Zsidókhoz írt levél: szólt nekünk... Szólt hozzánk.

Azt mondja itt az ige: sokféleképpen szólt az Isten. Sokszor és sokféleképpen szólt. Nem azt mondja, hogy sokfélét mondott, hanem azt, hogy sokféleképpen. Nem azt olvassuk, hogy sokfélét beszélt hozzánk, sokfélét szólt hozzánk. Csak egyetlen egy dolgot mondott: térjete meg, higgyetek! Bánjátok meg a bűneiteket. Jöjjetek énhozzám. Isten egyetlen dolgot mondott, csak sokféleképpen. Miért kellett sokféleképpen mondani? Azért, mert nem értették meg. Mint a pedagógus, aki valamit el akar magyarázni a gyerekeknek és a gyerekek nem értik. A pedagógus azt mondta: próbáljuk másféleképpen. Ugyanazt a feladatot, ugyanazt a példát próbáljuk más megközelítésben.

Isten mindig azt akarta: értsd. Jézus eljött és példázatokban beszélt nekik. Miért? Azért, hogy megértsék. Sokszor és sokféleképpen szólt az Isten. Ó, hányféleképpen szólt a mi Urunk. Próbálta így, próbálta úgy, próbálta szépen, próbálta keményen, próbálta szelíden. Próbálta vesszővel, fogságban, és próbálta győzelmekben. Háborúkban, idegen népek igájában. Próbálta angyalain keresztül, akiket odaküld. Az utolsó időkben szólt nekünk Fia által.

Nekem sokat jelentett, hogy szólt. Szeretek egy-egy szónál megállni, és ez, hogy szólt nekünk, arra gondoltam, hogy mennyivel több ez, mintha azt mondaná nekünk a Szentírás: Isten beszélt. De nem azt mondja, hogy beszélt, hanem azt, hogy szólt nekünk. Csodálatos a mi magyar nyelvünk. Van e két szó között valami árnyalatnyi különbség. Más dolog beszélni, és más dolog szólni. Más dolog beszélni valamiről valamit, és más dolog valakinek szólni. Ebben látom a különbséget.

Pál nem beszélt, amikor azt mondja a filippi börtönőrnek: higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözlösz — hanem szólt. Amikor Jézus Krisztus azt mondja Zákeusnak: Zákeus, ma nékem a te házadnál kell maradnom, akkor Jézus nem beszél hozzá, hanem szól neki. Amikor Jónás Ninivébe megy, és azt mondja: még negyven nap és elpusztul Ninive, akkor Jónás nem beszél, hanem szól. Más dolog beszélni és más dolog szólni. Beszélni azt jelenti, hogy valamit elmondani, szólni pedig azt jelenti: valamire figyelmeztetni. Valami fontosat a lelkére kötni. Szólni azt jelenti: szeretettel, de határozottan elmondani neki az igazságot.

Végül: Fia által szólt hozzánk. Ez utolsó időkben pedig Fia által szólt hozzánk. Megkérdezhetnénk: az előzőek nem voltak jók? Azok nem értek semmit? Elég volt az Ószövetségben is az, amikor Isten szólt. Elég volt egyetlen szó. Ezt

tudta a százados is, hogy „csak egy szót szólj”. A kimenetele, hogy valaki hitte, vagy nem hitte, igazat adott-e vagy nem, ráállt vagy nem, az ugyanaz, mint az Újszövetség. Hiszen itt egy nagy ívről van szó. Egy üdvtörténeten átívelő isteni beszédről és szóról. Szólt Isten hajdan az atyáknak a próféták által. Ugyanaz az Isten. Most pedig az Ő Fia által szól hozzánk.

Ezért kértem, hogy énekeljük a 3. verset is, amit majd később ráfelelő ének-ként fogunk énekelni. Olyan csodálatos ennek a versnek az igazsága: nem változik, az Ő és az lesz, aki volt. Úgy szól ma is, ahogy régen szólt. Ugyanaz az Isten, ugyanaz a kijelentés, ugyanaz a terv, ugyanaz az akarat, ugyanaz a mentő szándék. Aki szólt Ábrahámnak; Mózesnek, hogy menj, és hozd ki a népet. Aki szólt Illésnek; aki Elizeust elhívta és szolgálatba állította... Ugyanaz az Isten lejött hozzánk a betlehemi jászolbölcsőbe, hogy még jobban, még inkább szóljon, hogy még érthetőbb legyen. Hogy János elmondhassa majd és leírhasssa nekünk a Bibliába, hogy nemcsak azt, amit hallottunk, hanem amit kezzeinkkel érintettünk, amit szemünkkel láttunk az élet igéjéről: az Isten így szólt hozzánk. Ebben a lehajló, aláhajló, Fiát adó, golgotai keresztre szánó szeretetben szól hozzád Isten.

És te mit akarsz? Szertartások, templomok, előírások, ezt tedd, azt tedd, erre fordulj, arra fordulj... Isten Fia azt mondja: jöjj énhozzám, megszabadítalak téged. Egyetlen előírás van, az, amit én óránként, percenként, minden pillanatban Lelkem által közlök veled.

Nagyobb van itt a templomnál, mint ahogy nagyobb volt ott Jónásnál Jézus idejében. Nagyobb Illésnél és nagyobb Mózesnél, nagyobb Ábrahámnál. Lehet, hogy botránkoztató, de Krisztus minden mindenekben. Istennek nincs több kijelentése, csak Jézus Krisztuson keresztül, csak Jézus által.

Némelyek úgy gondolják: ja, Isten szólt álmok, látomások, jelek által. Ez az ige helyre teszi ezeket a gondolatokat: az Ő Fia által. Ne várja senki, hogy Isten másként szól. Ne várja senki, hogy Isten valami látomásban vagy jelben, vagy csodában szól hozzá, mert *az Ő Fia által szól hozzánk*. Vagy kell, vagy nem. Vagy a tiéd, vagy nem. Vagy hálás vagy érte, vagy elmész, mint a gazdag ifjú, aki már-már megindult, hogy rábízsa magát, de kötötte és lehúzta még régi csüggedése, és nem jutott el addig: Krisztus. Tudta a parancsolatokat. Mester, mindezeket megtartottam. Tudta a törvényt, csak egyetlen dolgot nem ismert: a Krisztust, az Ő áldozatát.

Befejezésül három aktualitását mondom el ennek az igének, ami ma a hívő életünket is határozza meg. Azt mondja az ige: sokszor és sokféleképpen szólt Isten régen a próféták által, ez utolsó időkben pedig Fia által.

— Az első gondolat, ami ma is igaz, hogy Isten nem adta fel, hogy szóljon az embernek. Ebből következik, hogy mi sem adhatjuk fel. Mivel Isten nem adta fel, amikor az ember nem értette, amikor az ember visszautasította, amikor az ember elfordult tőle, amikor az ember úgy volt, mint az a házaspár, akit néhány hónappal ezelőtt láttam: az asszony utasításokat adott a férjnek, ezt csináld, azt csináld, a férj beidegelte magát és azt mondta: nem hallok semmit. Az asszony: nem hallok? A férj: nem hallok semmit. Az ember is így van.

Szól Isten neki, és azt mondja: nem hallok semmit. Bedugom a fülem, mert nem akarom hallani. Azt mondja a próféta: aki akarja, hallja, aki nem akarja, nem hallja. Aki akarja, az jöhet, és veheti az élet vizét ingyen. Aki megáll előtte alázatos szívvel, és azt mondja: megtörve és üresen adom magam neki, hogy újjá Ő teremtsen, az úrt Ő töltsse ki. Be fogja tölteni.

Isten nem adta fel, mi sem adhatjuk fel, mi sem mondhatunk le senkiről.

— A második: ha Isten szólt, akkor nekünk is szólni kell. Mi sokszor szeretünk beszélni, de az a kérdés: mennyire szeretünk szólani? Szeretünk beszélni a múltunkról, megtapasztalásainkról, családukról, unokák aranyosságáról, sikerekről. De amikor szólni kellene: ne tedd, mert ennek az útnak a vége a halálnak az útja, akkor szólj-e, hogy az az út, amelyen jársz, nem a mennybe visz?

Én sokszor bíztattam a testvéreket, hogy szóljanak és mondják meg. Ez is nehéz, megmondani a gyermeknek, hogy ahogyan élsz, abban Isten nem gyönyörködik. Ahogyan élsz, az paráznaság. Ahogyan élsz, az házasságtörés. Megmondani, hogy mi lesz ennek a vége. Sokszor nem szólunk. Emlékszünk, Isten mit mondott a prófétának? Szólj, és ne hallgass!

Isten tegyen bölcsé bennünket, hogy mikor kell szólni, és mit kell szólani.

— A harmadik, ami ennek az igének a tanulsága, hogy sürget az idő. Azt mondja az ige: ez utolsó időkben szólt nekünk Fia által.

Van egy kedves ének, így kezdődik: „Mért tékozolnád a drága idődet? Ments kötözöttet és enyhítsd a bajt! Az Úrra nézz, mutass, égjen a mécsed! Ő adhat békét, és Ő némít jajt.”

Komolyan kellene vennünk, hogy sürget az idő. Vagy úgy, hogy Jézus visszajön és nincs alkalmad, vagy úgy, hogy valaki elmegy mellőled, és te nem szóltál neki. Lehet, hogy mismásoltál, lehet, hogy biztattad hiú reményekkel, de nem szóltál neki, hogy „keressétek az Urat, amíg megtalálható. Hívjátok segítségül, amíg közel van”.

Ennek az igének a tanulsága: sürget az idő. Vigyázz!

Valaki azt mondta: majd ő akkor fog, ha nyugdíjba megy. Akkor fog gyülekezetbe jönni, ígét hallgatni, mert akkor annyi ideje lesz, mint a tenger. Majd akkor... És az utolsó napon, amikor munkában volt, összeesett és meghalt. Amikor készítették a búcsúnapot munkatársai, azon a napon összeesett és meghalt. Egy napot sem töltött nyugdíjban.

Ne késs tovább! Ne várj tovább! Ezt a Zsidókhöz írt levél Krisztusát, akiről ír neked a Szentlélek, akiről bizonyosságot tesz Isten, Őt fogadd el, Őt fogadd be, Őt szolgálj. Vele élj, és Őt kövesd!

Imádkozzunk!

Urunk, megérdemelnénk, hogy ne szólj többet hozzánk, hanem szótlánul elfordulj tőlünk, és mi akkor a sírba szállókhöz lennénk hasonlóak. Egyetlen örömmünk az, Urunk, hogy megígérted, hogy szólni fogsz. Tudjuk, hogy az Ószövetségben volt idő, amikor ritkán volt kijelentésed. Köszönjük, hogy amióta eljött az Úr Jézus Krisztus, mióta eljött a Szentlélek, mióta felhangzott az ige, amit le is írtak, a kezünkbe adták, azóta veled lehetünk élő kapcsolatban.

Köszönjük, ha már megszabadulhattunk régi vallásos múltunktól, annak minden beidegzésétől, bálványától, minden üres, semmit mondó szokásától, és megtöltötte életünket, szívünket hittel, tartalommal, szabadsággal, krisztusi lelkülettel, örömmel, a neked való szolgálat szépségével, testvéri közösséggel, ahogy előbb énekeltük: a sok jót, mellyel áld, ki sem mondhatja szánk.

Köszönjük, Urunk, hogy el sem tudjuk sorolni azt a sok ajándékot és gazdagságot, amit te gyermekeidnek készítettél. Bocsásd meg, hogy sokszor ragaszkodunk értéktelen dolgokhoz, amik csak számunkra értékesek, de ha a szakértőhöz visszük, kiderül: nem ér semmit.

Kérünk, járass a te igazságodban, a te ösvényeidben. Járass bennünket a keskeny úton, amely biztos cél felé visz bennünket, és tarts meg a te oltalmazó kezeddél.

Köszönjük a szép időt, a földet megáztató esőt. Köszönjük a termést, amelyet a határban láthatunk, az aratás gyönyörűségét, amelyben meglátható a te kegyelmes szereteted.

Kérünk azokért, akik szabadságukat töltik, akik lehet, hogy ott hallgatnak ígét, ott vesznek részt istentiszteleten, ahol éppen üdülnek. Adj áldást nekik, adj pihenést.

Imádkozunk a gyermekekért, a fiatalokért. Őket is pihentesd meg, de legfőképpen vigyázz rájuk, Urunk, hogy semmilyen meggondolatlan lépést ne tegyenek, ne döntsenek felelőtlenül.

Imádkozunk azokért, akik a héten temették szeretteiket, vagy akik majd ezen a héten állnak majd ravatalok mellett. Adj számukra vigasztalást, benned való békességet és megnyugvást.

Imádkozunk azokért, akik tegnap kötöttek házasságot. Áldd meg az ő közös útjukat, életüket, jövőjüket.

Könyörgünk hozzád az Evangéliumot Minden Otthonba misszióért, akik a környékre indultak el, hogy szóljanak, mert érezték és tudták, ha te szólsz, akkor nekünk is szólni kell. Áldd meg ezt a szót, Uram, bátorítsd meg őket és készítsd fel a további munkára.

Mindent, amit nem tudtunk most eléd hozni, de amit csendes imádságban eléd viszünk, hallgasd meg, örökkévaló Urunk.

Ámen.